

Karanlıkta Yaşamak

Yine kışa dönmüştü mevsimler, yine kar yağıyordu pencerelerin önüne. Yollar kapanıyordu, dağlar daha da yükseliyordu göğe doğru. Güneş sonsuza kadar kaybolmuş gibi davranıyordu, sanki küsmüş gibiydi buralara. Kocaman kocaman yere düşen kar taneleri her tarafı beyaza boyarken, insanlarda alıştırdığı bu renge, gördükleri her renk süt beyazı. Rengi beyaz olan her şey eşya ayırt edilemiyordu. Fırtına başladığında kar yağmaya devam ediyordu. Evlerin ışıkları gece gündüz yanıyordu. Gökyüzü o kadar karamsar bakıyordu ki, kaybettiği güneşi özlemişti. Isınmak için odun gerekiyordu. O soğukta, o karda odun kesmek imkânsızdı. Elleri, ayakları ve hatta kalbi bile donabilirdi insanları. Isınmak için önce üşümeleri gerekiyordu. Bu aylarda sık sık elektrik kesintileri görülürdü. Evdekilerin tek eğlencesi televizyonları, radyoları, bilgisayar oyunları olurdu. Fazla alternatifleri olmadığı için tek eğlenceleri olan bu elektronik aletlerin enerji gücünün kesilmesi, onlar için bir tür işkence zamanının başlaması demektir. Yine elektrikler gitmişti. On beş kişinin yaşadığı ve köyün en zengin ailelerinin evlerinde de elektrik kesintisi meydana gelmişti. Bu aksaklığın giderilmesi günleri bulabilirdi, köye ulaşım çok güç yapılıyordu. Evin büyük salonunda bulunan sobanın etrafında toplanan aile üyeleri, karanlıkta oturmak zorundalardı. Etraflarını aydınlatan tek ışık kaynakları sobanın ateşi ışığı ve mumların kısık ışığıydı. Göz gözü görmekte güçlük çekiyordu ve birbirlerinin seslerinden tanıyorlardı. Uzun zamandır böyle topluca bir araya gelip oturmamışlardı. Eskilerden konuşmaya başlandı. O kadar gülünç anıları vardı ki, ve bir o kadar da hüzünlü günleri... Hepsinin sırasıyla anlatıldığı güzel bir ev ortamı vardı. Sobanın üzerinde sürekli demlenen çayları içlerini ısıtmak için güzel bir kaynak oluyordu. Geceyi böyle geçirdiler, herkes yatağına yattı ve sabahı beklemeye koyuldular. Gündüzleri en azından gün ışığı evin içini az da olsa aydınlatıyordu. Hem sabah olunca çocuklar, taptaze karlarla kartopu bile oynayabiliyorlardı. Evin içinde mumla yolculuk yapanlar odalarını ve yataklarını rahatça buldular. Diğerleri ise el yordamının yardımıyla yataklarına ulaşmışlardı. Etraf o kadar karanlık ki, adeta zifiri... Güneş soğuk yüzünü göstermeye devam ediyordu, bir süre kesilen kar yağışı gündüz tekrar başladı ve henüz erimeyen karların üzerine yağmaya devam etti. Metreleri bulmuştu kar kalınlığı. Tuzlama çalışmaları yapılamıyordu. Hala elektrikler yok ve yollar hala kapalıydı. Evde birbiriyle akran beş çocuk vardı. Dördü aynı okula gidiyordu, birininse henüz okul yaşını gelmemişti. Soğuktan da haz etmiyordu evin en küçük çocuğu, diğerleri gönüllerince kar keyfini sürüyordu, okulları da tatil edilmişti. Gün, geceye dönerken hava erkenden kararmıştı. Aynı sobanın etrafına kurulmuşlardı yine ve çaylarını yudumlamaya başladı evin büyükleri. Çocuklar homurdanmaya başlamışlardı. İkinci gün dolmak üzereydi ne televizyon izleyebildiler, ne bilgisayarda oyun oynayabiliyorlardı. Canları sıkılıyordu. Uzun süre karanlıkta kalmak ve evdeki işlerini yapmaktan bile aciz duruma düşmek onların canını bir hayli sıkıyordu. Karanlıktan korkan küçüklerde vardı. Aralarında geçen konuşmalardan birinde “ya hep karanlıkta kalırsak?” korkusu vardı. Bu düşünce çocukları korkutuyordu. Peki, küçük Zeynep? O ne yapacaktı? Ömrü boyunca karanlıktan korkarak yaşayamazdı ve zaten korkmuyordu. Henüz okul çağına bile gelmemişti. Karanlığın ne olduğunu dahi bilmiyordu. Gün boyu oturduğu yatağından çıkmıyordu. Soğuğu da sevmiyordu. Elektriklerin olmayışı onun için bir anlam ifade etmiyordu. Onun için ev biraz daha gürültüsüz oluyordu o kadar. Al al yanakları vardı, sapsarı saçları ve renksiz gözleri... Fazla konuşmuyordu, en çok annesini seviyordu, bu her haliyle belli oluyordu. Zeynep, en çok annesine ihtiyaç duyuyordu. O yaştaki küçük bir kız çocuğunun dünyayı anlaması için elinde dokunma hissi ve işittiği sesler vardı. Görme yetisinin olmadığını fark edememişti belki de... Herkesi kendi gibi sanıyor fakat onlar gibi özgürce hareket edemiyordu. Kendi içinde yaşadığı çatışmayı dışa aktaramıyordu.

Havalar kendine gelmeye başladığında okullar tekrar açılmıştı. Küçük Zeynep’in oyuncakları arasında defter ve kalemde vardı. Oysa onunla neler yapabileceğini dahi bilmiyordu. Sadece ufak kırmızı çantasında gezdirip duruyordu. Zeynep, temel ihtiyaçları dışında çok konuşmuyordu. Kendi yarattığı dünyada yaşıyordu belki, belki de onun için en mutlu anlar uyuduğu zaman oluyordu. Her gün birbirini tekrarlıyor ve Zeynep hiç sıkılmıyormuş gibi davranabiliyordu. Yapacağı birçok şeyden habersizdi hala. Sadece o değil, ailesi de bir

haber yaşıyordu. Oysa büyük şehirlerde yaşayan engelli çocuk ebeveynleri bu konuda daha bilinçli davranabiliyorlardı. Zeynep gibi birçok görme engelli çocuk, özel eğitimler alırken o evinde sadece ama sadece sonsuzu bekliyordu. Yine her zamanki gibi tek başına odasında otururken annesi yanına gelir, ilgilenir ihtiyaçlarını giderir ve odadan çıkmadan önce Zeynep'in çantasındaki defter ve kalemi çıkartıp kızının eline verir. Bir iki kere Zeynep'in elindeki kalemle birlikte kâğıda çizik atmaya başlar. Zeynep bundan hoşlanır. Kalemi kâğıda sürerken çıkan o sesin güzelliğini sever ve annesi odasından çıktıktan sonra kâğıda çizikler atmaya devam eder. Hava kararınca kadar bunu yapar. Kâğıdın yüzeyi simsiyah olmuştu ve kâğıda baktığında ne yaptığını hissedebiliyordu. Kurşun kalemle boyadığı kâğıdını annesine gösterdiğinde belki de çok şey anlatmış olacaktı ama annesi sadece gülümseyerek kızını öptü.

Zeynep'in okula giden kardeşleri ve kuzenleri vardı. Onlar elbette bir şeylerin farkına varacaklar ve Zeynep için bir şeyler yapmak isteyeceklerdi. Bu yıllar alan bir bekleyiş bile olabilirdi. Zeynep, geç kalmış olabilirdi de... Çünkü belli yaş aralığında, yaşlıları gibi eğitilmemişti. Bu eksikliği ömrü boyunca taşıyabilirdi. Kim bilir belki de bu ülke bir kadın pilotunu kaybetmiş olacaktı.

Birkaç gündür kesik olan elektrik onarılmıştı. Artık herkes normal aktivitelerine devam ederken Zeynep boş beyaz kağıtları karalamaya devam etmişti. Bu ufacık zaman doldurma oyunundan bile mutlu olabilen Zeynep, kendini hep ailesindekilerin yerine koyuyor ama onlar gibi davranamıyordu. Tüm sorun ailesinde idi. Engellilerle empati kuramıyorlar! Oysa birkaç gündür kendileri de karanlıkta yaşamıştı. Zeynep hiç mi akıllarına gelmemişti? Bir şeylerin farkında varmak ya da zarardan en erken şekilde dönmek iyidir. Ama olan olmuştur ve kaçırılan zamanı geri alamazlardı.